

Η εποχή των αλγορίθμων

Δάσκαλε, είμαι πολύ προβληματισμένη. Σ' έχω ακούσει πολλές φορές να μιλάς για τους σοβαρούς κινδύνους του διαδικτύου και για τα προβλήματα που αυτό προκαλεί κι έχω ανησυχήσει λίγο γιατί, ξέρεις, περνάω αρκετό χρόνο εκεί. Βέβαια, το ίδιο κάνουν κι οι γονείς μου, με τη διαφορά ότι εκείνοι ανησυχούν πολύ περισσότερο. Εντάξει, βλέπω ότι μιλάς και για τα θετικά του διαδικτύου, αλλά φοβάμαι ότι όσοι σε παρακολουθούν θα δίνουν περισσότερη προσοχή στα προβλήματα παρά στις λύσεις. Κάνω λάθος;

Όχι, δεν έχεις άδικο, Σοφία. Μας αρέσει ν' ακούμε τα άσχημα νέα. Έτσι επιβιώσαμε όμως ως είδος. Επιβιώσαμε γιατί δίναμε βάρος στα άσχημα νέα και δεν τα προσπερνούσαμε. Τα άσχημα νέα είναι προειδοποιήσεις, είναι συναγερμοί. Θα ξέρεις ότι λένε πως οι καλές ειδήσεις δεν πουλάνε. Εν μέρει έχουν δίκιο. Το καλό το διαισθανόμαστε, το νιώθουμε και το απολαμβάνουμε αμέσως. Αυτό που μας δυσκολεύει βρίσκεται συνήθως κάτω απ' την επιφάνεια των πραγμάτων. Ακόμα και το πιο σπουδαίο πράγμα κρύβει μέσα του τον κίνδυνο.

Πρέπει κάποιος να ξύσει την επιφάνεια για να δει τι κρύβεται από κάτω, να ερευνήσει τα πράγματα, να χαρτογραφήσει την ουσία και το βάθος τους, για να μας διαβεβαιώσει ότι δεν διατρέχουμε κίνδυνο καταλώνοντας κι απολαμβάνοντας τα όποια αγαθά.

Να σου θυμίσω ότι οι βασιλιάδες κι οι βασίλισσες, από φόβο μήπως τους δηλητηριάσουν, έβαζαν έναν έμπιστό τους να δοκιμάζει

τις τροφές τους πριν τις καταναλώσουν. Εσύ, ως χρήστρια του διαδικτύου, έχεις κάποιον ή κάποιους να δοκιμάζουν πριν από εσένα τα περιεχόμενα που καταναλώνεις καθημερινά; Εμπιστεύεσαι τους αλγορίθμους που σε ενημερώνουν, όπως οι περισσότεροι χρήστες, ή έχεις τα δικά σου φίλτρα; Είσαι περισσότερο η «δοκιμάστρια» ή η βασίλισσα της ιστορίας;

Εδώ με πιάνεις αδιάβαστη.

Ίσως και να το έχεις ακούσει αυτό: μια ουσία μπορεί σε μια συγκεκριμένη ποσότητα να είναι ευεργετική ενώ σε μια άλλη να είναι δηλητήριο. Αυτό που πρέπει να ερευνήσουμε –μεταξύ των πολλών άλλων– είναι τόσο τη σχέση που έχουμε εμείς με το διαδίκτυο όσο και τις δομικές δυνάμεις κι αδυναμίες του ως ανθρώπινο δημιούργημα. Να αναζητήσουμε το νόημα της χρήσης μας, να εξετάσουμε το διαδίκτυο σφαιρικά, να επιχειρήσουμε ερμηνείες, να βγάλουμε συμπεράσματα και να διακινδυνεύσουμε προβλέψεις, με λίγα λόγια να στοχαστούμε. Το ξέρω ότι ακούγεται βαρύγδουπο και ότι σε κάνει να χασμουριέσαι, αλλά είναι απαραίτητο.

Σήμερα κυβερνούν τη ζωή μας αλγόριθμοι.

Οι απαντήσεις που παίρνουμε απ' τις μηχανές αναζήτησης καθώς και οι ειδήσεις που λαμβάνουμε στο διαδίκτυο είναι αποτελέσματα αλγορίθμων που έχουν κατασκευαστεί από ανθρώπινα χέρια. Η ευημερία, η υγεία, οι σχέσεις, το ίδιο το μέλλον μας εξαρτώνται από αλγορίθμους που έχουν παραχθεί σε γραφεία μεγάλων εταιρειών αλλά και σε γκαράζ από προγραμματιστές κι αναλυτές, από επιχειρηματίες και συμβούλους. Αλγόριθμοι αναγνωρίζουν τα διαφημιστικά *spam* μηνύματα και τα τοποθετούν σε ειδικούς φακέλους, αλγόριθμοι σου βρίσκουν ταξί, σου βρίσκουν σύντροφο, σου βρίσκουν διαμέρισμα να μείνεις σε ξένη χώρα, σου βρίσκουν βιβλία που σ' ενδιαφέρουν, αλγόριθμοι αναγνωρίζουν το πρόσωπό σου και το δακτυλικό σου αποτύπωμα ώστε να ξεκλειδώνουν το

κινητό σου, αλγόριθμοι αναγνωρίζουν τη φωνή σου και σύντομα θα είναι σε θέση να μεταφράζουν σε πραγματικό χρόνο οποιαδήποτε γλώσσα ακούς. Αν δεν κατανοήσουμε αυτές τις διαδικασίες κι αν δεν επιχειρήσουμε να τις επηρεάσουμε αποφασιστικά, θα βρεθούμε δέσμιοι καταστάσεων που δεν θα μπορούμε να ελέγξουμε, πόσο μάλλον να αλλάξουμε, κι αυτό θα είναι τραγικό για όλους. Δεν θέλουμε να καταλήξουμε τρόφιμοι ενός «θαυμαστού καινούργιου κόσμου», μιας αποικίας όπου ο άνθρωπος θα παίζει δεύτερο ρόλο ως υπηρέτης των μηχανών. Για να μη γίνουμε λοιπόν άβουλα και δυστυχημένα όντα, θα χρειαστεί να εξετάσουμε αυτούς τους αλγορίθμους καθώς και τα περιβάλλοντα στα οποία αναπτύσσονται και να τους αξιοποιήσουμε, αν αυτό είναι δυνατό, προς όφελός όλων μας. Για να μη διαψευστεί το ανθρωπιστικό όραμα του είδους μας, θα χρειαστεί να καταλάβουμε σε βάθος αυτό που επιχειρείται, βήμα βήμα. Θα έχεις ακούσει τον αφορισμό που λέει ότι «πρώτα εμείς δίνουμε σχήμα στα εργαλεία μας και μετά τα εργαλεία δίνουν σχήμα σ' εμάς». Αυτό πρέπει να εξετάσουμε εμείς.

Ενδιαφέρον ακούγεται, αλλά με τρομάζει λίγο. Ξέρεις ότι μ' αρέσει το διαδίκτυο, μ' αρέσει το κινητό μου τηλέφωνο. Πώς να το πω; Γουστάρω την κοινωνική δικτύωση. Δεν μ' αρέσει η γκρίνια, βρε παιδί μου.

Και πολύ καλά κάνεις. Αυτό που θέλω να σου πω είναι ότι βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη φάση της ιστορίας και πρέπει να προσέξουμε να μη χάσουμε αυτά που έχουμε κατακτήσει.

Ξέρω, ξέρω· να γυρίσουμε στα βασικά και μπλα μπλα μπλα.

Σε καταλαβαίνω, αλλά δεν γίνεται διαφορετικά. Για να αντιληφθείς τον κόσμο σφαιρικά, χρειάζεται να ανατρέξεις στο παρελθόν, να δεις δηλαδή την καταγωγή των πραγμάτων κι έπειτα να δεις τι συμβαίνει στο παρόν. Πώς αλλιώς θα καταλάβεις τι είναι διαχρονικό, τι είναι καινοτόμο και τι εκσυγχρονιστικό; Έχεις δει ένα πολύ ωραίο επεισόδιο της σειράς *Black Mirror*, το «Nosedive»;

«Nosedive», *Black Mirror*.

Ναι, κάπως εφιαλτικό το βρίσκω.

Έτσι, είναι ένα δυστοπικό σενάριο. Οι καλλιτέχνες είναι, όπως κοινότοπα λέγεται, οι κεραίες της εποχής τους, κι έχει ενδιαφέρον να τους ακούμε. Στο «Nosedive» παρακολουθούμε ένα νεαρό κορίτσι να ενδίδει στην τρέλα των likes, να εξαρτά την ίδια της την ύπαρξη από ένα κοινωνικό δίκτυο. Μοιάζει τόσο ξένο αλλά και τόσο οικείο όλο αυτό! Δες επίσης το μυθιστόρημα του Dave Eggers, τον *Κύκλο*. Οι εργαζόμενοι σε μια επιχείρηση που μοιάζει πολύ στην Google εξαρτούν κι αυτοί πλήρως τη ζωή τους απ' το δίκτυο. Οργουελικό; Χαξλεικό; Ό,τι κι αν είναι αυτές οι δυστοπίες, δεν μπορούν παρά να προκαλούν ανησυχία και να μας βάζουν σε σκέψεις.

Εμείς δεν είμαστε ούτε μάντιες ούτε προφήτες, αλλά μπορούμε να κάνουμε εικασίες, να προβλέπουμε πιθανά σενάρια με βάση τις σημερινές μας επιλογές και τα δεδομένα. Όμως και πάλι, δεν είναι αυτό που θα απασχολεί τη σκέψη μας. Η πρόγνωση του μέλλοντος, επειδή εμπεριέχει τον τυχαίο παράγοντα, τους «μαύρους κύκλους» όπως λέει ο συγγραφέας Nassim Taleb, δεν είναι το πιο παραγωγικό πράγμα που μπορούμε να κάνουμε. Αυτό που σίγουρα μπορούμε να κάνουμε είναι να ωθήσουμε τα πράγματα σε μια πιο θετική κατεύθυνση. Βλέπεις ότι είμαι κι εγώ θετικός, η διαφορά μας

Πώς φαντάζονταν το μέλλον τη δεκαετία του 1930.

είναι ότι εγώ τείνω στο θετικό, ενώ εσύ έχεις αποφασίσει να μείνεις μόνιμα εκεί. Επιλέγω να τείνω κι όχι να μένω στο θετικό, για να έχω την απαραίτητη απόσταση. Το ίδιο ισχύει και για το αρνητικό. Είναι διαφορετικό να τείνεις στο αρνητικό απ' το να είσαι καθηλωμένος σ' αυτό. Η στοχαστική ματιά οφείλει να διατηρεί τις αποστάσεις απ' τα άκρα.

Να μην παθιάζεται, ε;

Ναι, να μη γίνεται οπαδική σκέψη. Δεν είμαστε εδώ για να γίνουμε ευαγγελιστές ούτε Κασσάνδρες. Θα προσπαθήσουμε με τις δικές μας δυνάμεις να αντιληφθούμε την ουσία των πραγμάτων κι όχι να φανατιστούμε. Δεν είναι ώρα για συνθήματα ούτε για εύκολες απαντήσεις.

Είμαστε μάρτυρες μιας μεγάλης τεχνολογικής επανάστασης, στο κέντρο της οποίας βρίσκεται η διασύνδεση, το διαδίκτυο.

Δεν θα λιγοψυχήσουμε μπροστά στο μέγεθος του διαδικτύου και του παγκόσμιου ιστού, αλλά ούτε και θα τα υποτιμήσουμε. Θα το δούμε από απόσταση, αλλά δεν θα φοβηθούμε να περιπλανηθούμε εντός του. Χωρίς την άμεση εμπειρία, η σκέψη είναι στείρα, θα 'λεγα ανέμπνευστη.

Μ' άρεσε αυτό με τον «μαύρο κύκνο».

Ναι, έχει κι ένα πολύ ωραίο παράδειγμα για την προβλεψιμότητα του μέλλοντος. Το παράδειγμα της γαλοπούλας. Είναι λοιπόν μια γαλοπούλα που κάθε ξημέρωμα βρίσκει στην ταϊστρα της ένα πλούσιο γεύμα. Η γαλοπούλα βλέποντας να επαναλαμβάνεται αδιάλειπτα κάθε μέρα το ίδιο, θεωρεί ότι ο εκτροφέας της θέλει το καλό της κι είναι απόλυτα ικανοποιημένη κι ευτυχισμένη ως τη μέρα που, αντί για γεύμα, βλέπει τον εκτροφέα της να κραδαίνει ένα μαχαίρι στο ύψος του λαιμού της και να την καρatoμεί για να τη φάνε σε κάποιο χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Με αυτό το παράδειγμα θέλουμε να δείξουμε ότι η πραγματικότητα είναι απατηλή. Κανείς δεν μπορεί με βεβαιότητα να προβλέψει το μέλλον γιατί το μέλλον είναι γεμάτο με απρόβλεπτα γεγονότα, δηλαδή «μαύρους κύκνους».

Μάλιστα. Θέλω να σε ρωτήσω κάτι. Θα έχεις πρόβλημα αν πού και πού ρίχνω μια ματιά στο κινητό μου για ειδήσεις ή για μηνύματα απ' τους φίλους μου;

Κοίταξε, Σοφία. Να μια καλή ευκαιρία να ξεκινήσουμε την κουβέντα μας απ' αυτό ακριβώς το σημείο. Είμαστε εδώ, σ' αυτό το ωραίο δωμάτιο οι δυο μας κι έχουμε σκοπό να συζητήσουμε κάτι που μας απασχολεί. Τόσο εσύ όσο κι εγώ έχουμε προσδοκίες από τον διάλογο μας. Ακόμα κι αν δεν καταλήξουμε σ' ένα συμπέρασμα, ευελπιστούμε ότι όσα ειπωθούν μεταξύ μας θα μας φανούν χρήσιμα και ωφέλιμα. Ακόμα κι αν ματαιοπονούμε ή αν είμαστε ανίκανοι να συλλάβουμε το μέγεθος του αντικειμένου μας, αυτά που θα πούμε

περιμένουμε να έχουν για εμάς κάποια αξία. Ας υποθέσουμε ότι εσύ κάθε λίγο σταματάς και κοιτάζεις το κινητό σου. Εκτός από άκομπο, γιατί εγώ εκείνη την ώρα θα συνεχίζω να κοιτάζω εσένα, είναι και ένας περισπασμός που μπαίνει ανάμεσά μας. Να ξέρεις ότι και μόνο η εικόνα ενός κινητού τηλεφώνου πάνω στο τραπέζι μας εμποδίζει τον διάλογο· έχει ερευνηθεί πολλές φορές αυτό. Ίσως έχεις ακούσει να μιλούν για τους περισπασμούς. Εμένα μ' έχουν απασχολήσει πολύ, πάντως.

Εμένα με βοηθούν όταν βαριέμαι. Σκρολάρω για να περάσει ο χρόνος.

Δεν είσαι η μόνη.

**Σήμερα όλο και περισσότεροι άνθρωποι αρνούνται
το δικαίωμά τους στην ανία.**

Η έρευνα έχει δείξει ότι όταν είμαστε σε κατάσταση ανίας, έχουμε τις καλύτερες ιδέες, οπότε είναι σαν να αρνούμαστε το δικαίωμα στις καλές ιδέες και στη φαντασία. Εν πάση περιπτώσει, καταλαβαίνω να τσεκάρεις το κινητό σου όταν είσαι στο λεωφορείο, αλλά εδώ, στα μέσα μιας συζήτησης, τι είναι αυτό που σε κάνει να θες να αποδράσεις; Βαριέσαι κι εδώ;

Ε, λίγο... Πλάκα κάνω. Είναι σίγουρα μια συνήθεια. Αλλά θέλω να είμαι ενημερωμένη. Να μάθω αν έχει συμβεί κάτι την ώρα που δεν είμαι με τις φίλες και την παρέα μου.

Έτσι είναι. Αυτό είναι το διαδίκτυο. Ένας σοφός τεχνόφιλος, ο Jeff Jarvis, το έχει πει μηχανή συνδέσεων. Έτσι περίπου το βλέπω κι εγώ. Όλοι θέλουμε να είμαστε συνδεδεμένοι με τους άλλους και τα πράγματα. Γεννιόμαστε συνδεδεμένοι με τη μητέρα μας κι αργότερα έχουμε ανάγκη τη σύνδεση με τους άλλους, τόσο σε συναισθηματικό όσο και σε υλικό επίπεδο, γιατί μόνο έτσι μπορούμε να επιβιώσουμε και να ολοκληρωθούμε. Είναι ένα είδος ομφάλιου

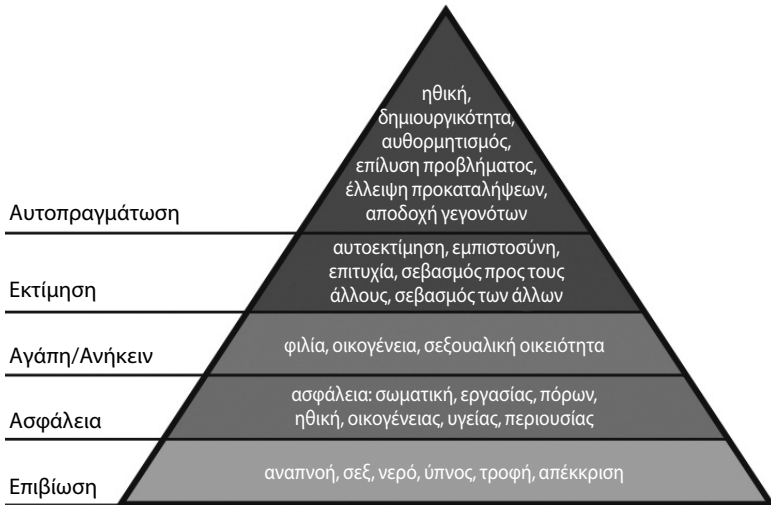
λώρου το διαδίκτυο. Μεταφέρει κι αυτό πληροφορίες απαραίτητες για την επιβίωση και την ευημερία μας.

Α, δεν το έχω σκεφτεί ποτέ έτσι.

Ο ομφάλιος λώρος είναι σίγουρα μια αυθαίρετη αναλογία. Μπορούμε να πούμε ότι το διαδίκτυο είναι ένας τεχνητός ομφάλιος λώρος, που συνδέει τους πολίτες τόσο μεταξύ τους όσο και με τις πληροφορίες. Είναι μια γραμμή τροφοδοσίας κι αυτή, που καλύπτει από πολύ βασικές ως πολύ εκλεπτυσμένες ανάγκες μας. Δεν ξέρω αν την έχεις ακουστά, αλλά η πυραμίδα του Maslow και η θεωρία της ιεράρχησης των αναγκών του ανθρώπου έχει πολλά να πει για το θέμα μας. Προκειμένου να νιώσει πλήρης ένας άνθρωπος, και να είναι ευτυχισμένος, προσθέτω εγώ, θα πρέπει να καλύπτει:

- α. τις βιολογικές ανάγκες (τροφή, νερό, καταφύγιο, ζεστασιά),
- β. την ανάγκη για ασφάλεια και σταθερότητα,
- γ. την ανάγκη του ανήκειν (σε οικογένεια, ομάδα, φιλία, ερωτική σχέση),
- δ. την ανάγκη αυτοεκτίμησης (επιτεύγματα, αναγνώριση, σεβασμός),
- ε. την ανάγκη αυτοπραγμάτωσης (ταλέντο, δημιουργικότητα, πνεύμα).

Στη βάση της πυραμίδας είναι οι πιο βασικές ανάγκες και όσο ανεβαίνουμε προς τα πάνω τα πράγματα δυσκολεύουν. Αν δεν καλύπτεις τις βασικές ανάγκες, είναι αδύνατο να ανέβεις την πυραμίδα. Αν δεν νιώθεις ασφάλεια, είναι απίθανο να πετύχεις αξιοσημείωτα αποτελέσματα στη δουλειά σου. Ή, για να το πούμε με άλλα λόγια, αν δεν έχεις καλύψει τις πιο βασικές ανάγκες της τροφής, της στέγης, των σχέσεών σου, είναι απίθανο να διακριθείς σε κάποιο πεδίο ή να βρεις τον χρόνο και τη διάθεση να ασχοληθείς με τα χόμπι ή τις πνευματικές σου αναζητήσεις. Δεν μπορείς να γίνεις σοφή αν δεν έχεις πνευματική ηρεμία, όπως αν δεν έχεις ένα δικό σου δωμάτιο δεν μπορείς να γίνεις συγγραφέας, όπως έλεγε κι η σπουδαία

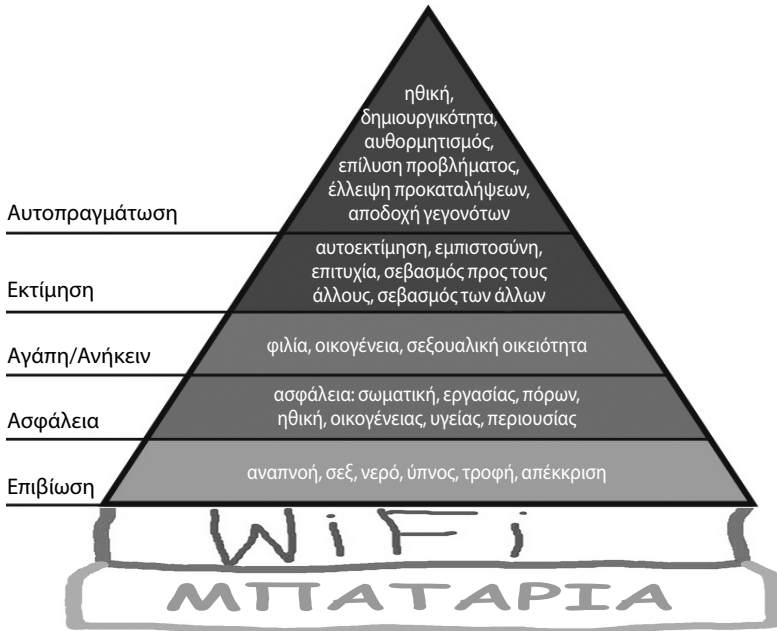

Η πυραμίδα του Maslow.

συγγραφέας Virginia Woolf. Αυτά διαπίστωσε ο καθηγητής Abraham Maslow ήδη από τη δεκαετία του 1940. Έρχεται τώρα περιπαικτικά ένας ανώνυμος χρήστης του διαδικτύου και προσθέτει στη βάση της πυραμίδας δύο ακόμα ανάγκες, την μπαταρία και το Wi-Fi, για να μας πει ότι οι βασικές μας ανάγκες έχουν διευρυνθεί.

Το διαδίκτυο είναι μια τεχνολογία που επιτρέπει τη διασύνδεση, την επικοινωνία και τη μεταφορά πληροφοριών. Οι πληροφορίες που ανταλλάσσουμε έχουν ανεκτίμητη αξία. Κυριολεκτικά τους οφείλουμε την ύπαρξή μας. Μπορεί στην αρχή να διαδίδονταν στόμα με στόμα, αργότερα με άλλους τρόπους, πιο τεχνικούς, αλλά η ουσία παραμένει ίδια. Χρειαζόμαστε πληροφορίες για να επιβιώνουμε και να ευημερούμε.

Η ανάγκη της πληροφόρησης καλυπτόταν ως χτες απ' τη συμμετοχή σε ομάδες, από την οικογένεια, τους φίλους, τους συντρόφους. Σήμερα έχουμε το διαδίκτυο, μια υπερδύναμη, στα χέρια μας,

Η σύγχρονη «πυραμίδα ιεράρχησης των αναγκών».

πράγμα που σημαίνει ότι όλες οι πληροφορίες του κόσμου μας είναι πολύ εύκολα και γρήγορα προσιτές. Αυτό συμβαίνει με συγκεκριμένους τρόπους, μέσα από συγκεκριμένες ιστοσελίδες, πλατφόρμες και εφαρμογές. Εδώ όμως εγείρονται νέου τύπου ζητήματα, που μπορούμε να συζητήσουμε στη συνέχεια.

Προς το παρόν νομίζω ότι έχει αξία να μείνουμε λίγο ακόμα στην αναγκαιότητα της διασύνδεσης και της πληροφόρησης. Αυτό που σε κάνει διαρκώς να τσεκάρεις το κινητό σου τηλέφωνο είναι η ανάγκη για επικοινωνία και πληροφόρηση. Όταν έχεις καλύψει, με βάση τον Maslow, την ανάγκη της επιβίωσης και της ασφάλειας, χρειάζεται την επικοινωνία και την πληροφόρηση για να νιώσεις μέλος της κοινότητας. Συχνά όμως ακόμα και για να εξασφαλίσεις τροφή και σταθερότητα χρειάζεσαι πληροφορίες, οπότε μπορείς να αντι-

ληφθείς την ανάγκη για επικοινωνία και ενημέρωση ως την πλέον βασική. Θυμήσου ότι δεν είναι μόνο το κινητό που λειτουργεί γι' αυτό τον σκοπό. Έχουμε εργαλεία για να επικοινωνούμε τις σκέψεις και τα συναισθήματά μας καθώς και για να πληροφορούμαστε σημαντικές ειδήσεις από το περιβάλλον. Το ίδιο το δέρμα μας είναι ένας αγωγός πληροφοριών, τα αισθητήρια όργανά μας μας παρέχουν διαρκώς πληροφορίες ως δέκτες και πομποί ερεθισμάτων. Μπορούμε να θεωρήσουμε το ανθρώπινο σώμα μια μηχανή, που εκτός του κεντρικού υπολογιστή, του εγκεφάλου, χρειάζεται εργαλεία επικοινωνίας, ενημέρωσης και διασύνδεσης. Με άλλα λόγια, μπορούμε να πούμε ότι το πιο περίπλοκο Μέσο Ενημέρωσης και Επικοινωνίας που διαθέτουμε είναι το ίδιο το ανθρώπινο σώμα. Το διαδίκτυο και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι εργαλεία, είναι μέσα, είναι χώροι που πραγματώνουν τις βασικές μας ανάγκες.

Αυτό από μόνο του αρκεί;

Όχι, βέβαια. Χρειάζεται εξάσκηση κι έλεγχος, αυτό συμβαίνει στην παιδική ηλικία. Ο άνθρωπος αρχίζει να χρησιμοποιεί τα εργαλεία, τα δικά του μέσα, δηλαδή τα χέρια, τα πόδια, τη φωνή, τη γλώσσα, να πειραματίζεται και να μαθαίνει απ' το περιβάλλον, να κωδικοποιεί τα σήματα και να δηλώνει, να εκφράζει τις δικές του απόψεις θέσεις μέσω αυτών. Δεν είναι κάτι εύκολο. Πρώτα δέχεσαι τα μηνύματα, έπειτα τα επεξεργάζεσαι κι ύστερα αντιδράς σ' αυτά. Είναι μια περίπλοκη διαδικασία, ένα σύστημα που χρειάζεται χρόνο κι αρκετή προσπάθεια για να φτάσει να γίνει κώδικας και γλώσσα. Επομένως, θα φτάσουμε γρήγορα να μιλάμε για δεξιότητες.

Το διαδίκτυο είναι, όπως το ανθρώπινο σώμα, μια μηχανή που έχει ανάγκη τις εντολές για να λειτουργήσει.

Έχει ανάγκη τα ερεθίσματα, τα λεγόμενα inputs. Δεν είναι μια αυθύπαρκτη ουσία το διαδίκτυο. Χρειάζεται κωδικοποίηση για να δώσει αποτελέσματα, τα λεγόμενα outputs. Πίσω απ' τις κοινότητες λειτουργίες, υπάρχει τεράστια σκέψη και δουλειά.